

1^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ANNA ΒΑΡΒΑΡΗ

Γ' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

1^ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΝΕΩΝ ΜΟΥΔΑΝΙΩΝ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

Διήγημα με τίτλο:

«Το τετράγωνο και ο κύκλος»

ΤΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ ΚΑΙ Ο ΚΥΚΛΟΣ

Η ιστορία αυτή, είναι η μικρή ζωή ενός τετραγώνου και ενός κύκλου. Πρόκειται για μια αγάπη που δημιουργήθηκε στο χαρτί. Αλλά ας αρχίσουμε από την αρχή. Μια φορά και έναν καιρό, ήταν ένα μεγάλο χέρι που ζωγράφιζε τις σκέψεις του. Μια μέρα, αποφάσισε να ζωγραφίσει ένα τετράγωνο και έναν κύκλο. Όταν είχε βάψει το τετράγωνο μαύρο και κίνησε το χέρι του προς τον κύκλο, το διέκοψε η μητέρα του, φωνάζοντάς το να πάει προς το μέρος της. Έτσι, άφησε την μισοτελειωμένη του ζωγραφιά στην άκρη και έφυγε από το δωμάτιο. Τότε, τα δύο σχήματα ζωντάνεψαν. Το τετράγωνο, βλέποντας τον κύκλο τυφλώθηκε από την ομορφιά του.

-Είσαι πολύ όμορφο, είπε το τετράγωνο στον κύκλο.

-Το ξέρω, απάντησε με μεγάλη υπερηφάνεια για την τελειότητα της μορφή του ο κύκλος.

Περνούσε η ώρα, και το τετράγωνο αισθανόταν μια αίσθηση περιέργη, σαν κάποιος να το τραβούσε από τις γωνίες, έτοιμο να σκάσει. Ένιωθε να στροβιλίζεται στο χώρο και να αλλάζει διαστάσεις, ενώ η μοιρολόι του έλιωνε. Ήξερε πως σαν σχήμα ήταν άψυχο, άκαρδο. Μα πώς μπορούσε όμως να αισθάνεται αγάπη; Έτσι, αποφάσισε να εξομολογηθεί τον έρωτά του στον κύκλο.

-Νομίζω πως σε αγαπώ, του είπε.

-Κι εγώ, απάντησε εκείνο, αλλά δεν πρέπει, συμπλήρωσε.

-Γιατί;, ρώτησε κάπως πληγωμένα το τετράγωνο.

-Εγώ είμαι κύκλος και εσύ είσαι τετράγωνο. Είμαι τέλειος, εσύ έχεις γωνίες. Εγώ είμαι άσπρος και εσύ είσαι μαύρο. Εγώ πιστεύω στο θεό Κύκλο και εσύ στο θεό Τετράγωνο. Εσύ τα βλέπεις όλα τετραγωνικά και εγώ όλα κυκλικά. Είμαστε διαφορετικοί και τα διαφορετικά πράγματα δεν πρέπει να αγαπιούνται.

-Δεν καταλαβαίνω. Τι σχέση έχει η αγάπη με αυτό; Ούτως ή άλλως και εμείς δεν θα έπρεπε να αισθανόμαστε. Κι όμως παρά τα πρέπει, αισθανόμαστε. Σ' αγαπώ και με αγαπάς. Ζωντανέψαμε, κι αν ήταν κάτι που μας ζωντάνεψε, ήταν η αγάπη του Δημιουργού μας. Κι όταν κάποιον τον έχουν αγαπήσει έστω και για μια φορά ξέρει να αγαπά, ακόμη και αν αυτός είναι ένα άκαρδο σχήμα. Να κάτι που έχουμε κοινό: η αγάπη. Δεν καταλαβαίνω πως μας συνδέει αυτό το ανθρώπινο συναίσθημα και μας χωρίζει η σωματική μας φύση. Άλλωστε, όλοι είμαστε δημιουργημένοι από το ίδιο

χέρι, ζωγραφισμένοι από το ίδιο μολύβι. Στο σώμα μας έχουμε το σώμα του άλλου, είτε το τετράγωνο έτοιμο να κλάψει.

-Ναι, μα τι θα πουν οι άλλες ζωγραφιές, τα άλλα σχήματα;

-Δεν καταλαβαίνω, είτε το τετράγωνο και ξέσπασε σε δάκρυα που ξεβάρφανε το όμορφό του χρώμα.

-Μη κλαις θα σβήσεις για πάντα και δεν θέλω να σε χάσω, είτε ο κύκλος.

-Αφού δεν θες να είμαστε μαζί σημαίνει πως δεν με αγαπάς. Εγώ σ' αγαπώ, μα προτιμώ να ξεβάρψω από το να υποφέρω, είτε το τετράγωνο παραμερίζοντας στη γωνιά.

Τότε, το χέρι ξαναγύρισε. Βλέποντας το τετράγωνο ξεβαμμένο σκέφτηκε πως θα ήταν καλύτερα να το σβήσει γιατί χαλούσε τη ζωγραφιά. Πήρε λοιπόν τη σβήστρα και άρχισε να εξαφανίζει το τετράγωνο. Αυτό βογκούσε και σπάραζε, αισθανόταν το κορμί του να διαλύεται και να κομματιάζεται. Τα υπολείμματα του σβηστήρα γινόταν μαύρα, βάρφονταν με την πίκρα και το σώμα του τετραγώνου και διέλυαν τη μορφή του. Πέθαινε βασανιστικά, αργά. Μα δεν το ένοιαζε τόσο, όχι τώρα, που ήταν χωρίς τον κύκλο.

Όταν ο κύκλος το άκουσε και το είδε, κύλησε προς το μέρος του και χώθηκε κάτω από τη σβήστρα. Κατάλαβε πως το αγαπούσε και προτιμούσε να διαλυθεί και αυτό, να ενωθούν οι ζωές τους κάτω από την ίδια σβήστρα και να τους βρει ο θάνατος μαζί. Δεν έχει σημασία η διαφορετικότητα, άλλωστε, κάτω από τη σβήστρα, κάτω από τον θάνατο, όλα γίνονται ίδια. Δεν υπάρχει διαφορά· τα υπολείμματα του σβηστήρα είναι ίδια, πανομοιότυπα. Αν η ζωή χωρίζει τα διαφορετικά, ο θάνατος τα ενώνει. Μα το χέρι εκείνη την ώρα συνειδητοποίησε πως τα σχήματα είχαν ζωντανέψει και πήρε γρήγορα τη σβήστρα από το χαρτί. Κοίταξε με ανησυχία. Έπειτα ανακουφίστηκε βλέποντας ότι τα δυο σχήματα είχαν γίνει ένα. Ο θάνατος τα είχε ενώσει και η ζωή αποφάσισε να τα δεχτεί ως ένα. Το χέρι αποφάσισε να κρεμάσει τη ζωγραφιά στον τοίχο. Στάθηκε και παρατήρησε το αριστούργημά του, το αριστούργημα της αγάπης. Ευτυχισμένα ήταν τώρα πια τα σχήματα, γιατί θα ήταν για πάντα μαζί: τα σώματά τους είχαν ενωθεί σε ένα ασπρόμαυρο οβάλ σχήμα.